

NÉPSZERŰ TÖRTÉNELMI FÜZETEK

---

2. Szám

DR. VÁGÓ PÁL

A VÉRSZERZŐDÉS EREJE

BEVEZETŐ

Magyar emigrációnk ismét gazdagodott egy kultúr-történelmi tanulmánnyal. Úgyis mondhatjuk, hogy emigrációnk ismét gazdagította a magyar történelem-írást egy érdekes és mély tanulmánnyal, mely kutatja a magyar sors és a magyar történelem útvesztőit. Keresi történelmünk mindig szomorúbb és mindig tragikusabb hanyatlásának a gyökereit. És keresi az ellenszert: a mélyben, a gyökérben mindent elragó károkozó kiűrésére...

Igaza van a szerzőnek mindenben, vagy csak egyes tételekben...? Lényegtelen. Jelen történelmi állapotunkban, az fontos, hogy foglalkozzunk ezekkel az alapvető magyar sorskérdésekkel... Hogy hol van a hiba...?! Az alapvető hiba...?! Minél többen és minél többet foglalkozunk ezzel a problémával — a több szem, többet lát elv alapján... Hogy összehordjuk a meglátásokat, hogy megtaláljuk a végső bajt: világosan — egyöntetűen — félreérthetetlenül... Hogy honnan jön — mi az a rettenetes kór — mely szétrágja a magyar lelket mint olyat — a magyar nemzet lélektanát... Mert, hogy valahol tévedtünk, hogy valami leglényegesebb dologban hiba van, ott benn, a magyar lelkiünk legmélyén, az tagadhatatlan...

Igen: utat tévesztettünk. Alapvető elveket cseréltünk át a lelkiünk legmélyén. Sorvasztó, mindent megmérgező, szétrágó, hamis elveket hordunk nemzeti tudatunk tartalmaként, s az évszázadok ezeket magyar nemzeti magatartássá, magyar lélektaná tették... De ez beteg lélektan...! Innen van az, hogy lassan „mint oldott kéve, széthull nemzetünk...” Magyartalan lett a nemzeti lélektan...

Nézzünk csak körül mennyire így van! Hová lett az egykor dicső magyar?! — Mig körülöttünk valamikor senkik, semmi-népek, pár jött-ment, kóbor emberesoportok, amelyek századokon át nem tudtak nemzeté lenni — ma erős népekké, öntudatos nemzetekké lettek, mindent magukba olvasztó belső erővel, öntudatosan őstörténelmet és nemzeti mítoszt keresve és alakítva ki — és kárunkra — nagy országokká nőttek, megszerezve maguknak több mint ezeréves, ősmagyar birtokainkat... Nem mondhatjuk, hogy nincs hiba valahol... És — míg ezek a senki-utódok ország-világ előtt hirdetik „jogaikat” — nekünk „magyar” íróink, politikusaink és nevelőink akarják torkunkra forrasztani a szót, ha ősi jogainkat akarjuk kifejteni és azoknak érvényt szerezni kellő, új, kul-

túr-politikai tájékozódással... Világos, hogy így csak „sorvadunk, fogyunk...” Mi más is lehetne a következménye az ilyen magatartásnak, mely ilyen lélektanból fakad...? Magyartalan nemzeti lélektanból... Nincs ehhez hasonló a világon sehol... Tehát meg kell állapítanunk, hogy iszonyú beteg lett a magyar nemzeti lélektan...

* * *

Dr. Vágó Pál, emigrációnk veteránja, magyarságunkért aggódó írónk, visszamegy messze keresni az eltévelyedést. Alapvető történelmi tényekből, elvi lefektetésekből és azok összehasonlításából akarja kihámozni az útvesztés első pillanatait és tényeit. Jól teszi. Ott kell keresni.

A Pusztai Szer — habár bizonynal csak úgy — ahogy megmaradt foszlányok a fennmaradt feljegyzések — mégis alapvetően fontos az számunkra. Hiszen első magyar Alkotmányunkról van szó — mely tény, mely irányadó mely útmutatás, mely módszer... minden kell, hogy legyen számunkra...! És ennek fényében kell megítélnünk minden későbbit... S akkor kinyílik a szemünk és látni fogunk... De ehhez sokat kell még kutatnunk, földolgoznunk, kiértékelnünk a Pusztai Szer körül... Bizonynal fogunk találni még sok mindent... Aki keres, talál...

Menjünk ezen az úton, a Pusztai Szer útján. És ha valamilyen nem egyezünk dr. Vágó Pál meglátásaival, írjuk le, dolgozzuk ki mi újból a kérdést, újabb szemszögből. De mindig pozitív céllal. Hordjuk össze a meglátásokat, hogy kialakítsuk mindenki lelkében őseink magyar lélektanát — hogy legyünk ismét magyarok mint ők — és hatalmasak mint ők...! Az idegenek által lelkiünkbe helyezett szűt, mely mindent porrá rág: ki kell vetnünk onnan! De ezek elvek! Világnézet! Hagyomány-szemlélet! Magyar lélektan! Mely ott van a lelkiünkben — de ott van történelmi könyveinkbe is: apoteózisba emelve...! Mindennek el kell onnan tűnnie, hogy újból egészséges lelkiük lehessünk...!

A Pusztai Szer fényénél gyújtogassuk a magyar lelkekbe a fényeket — ebben a sötét, lázálmos magyar éjszakában. Hogy lassan minél nagyobb világosság legyen közöttünk... Hogy elhessegezzük a lázálmost, míg el nem érkezik a lelkekbe, minden magyar lélekbe, a teljes világosság — az egészséges nappali fény... Míg föl nem kél a nap. A mi napunk.

KIS KÜN

MAGYAROK ISTENE...!

*Térdelhajtva, áldva fordulunk Tehozzád.
Fordítsd felénk fényes, napsugaras orcád.
Adjál nekünk erőt, észet és akaratot
Hogy betöltni tudjuk ránk mért feladatod.*

*Hajdan reánk bíztad a Tudás Szent Fáját...
Nyujtsd hát felénk mostan egyetlen egy ágát
A sötét éjszakán vezesd át Népiinket
Hogy visszaszerezze Ős Magyar Hitünket.*

*Hogy ontsa gyümölcsét áldott Anyák méhe
S legyünk — Mi Magyarok — Istenünk Szent Népe.
Könyörgünk hallgasd meg esdekelő imánk...
Ne vedd számításba a tengernyi hibánk*

*Miket elköveltünk — nem hívén a Jónak
S lettünk feledői ígéretnek, szónak.
Legyen a zálogunk őseinknek vére
Hogy hűn szolgálhassunk Urunk örömére.*

MITOSZ ÉS SORS

Ebben a kis könyvben a minket „régén tépő balsors” eredetét vizsgálom, (hogy himnuszunk szavait idézzem) időszzerűbb kérdéssel nem is kezdhetem, mint azzal a kérdéssel, hogy: **miért vagyunk itt, és nem szülőhazánkban, miért lettünk az egész világra szétszórt hazátlan vándorokká? Miért van az, hogy közel 50 esztendeje Magyarország a nyugati világban felelős helyről soha egy biztató, baráti szót nem kapott?**

Ha egy újabb vízözön elmosná Európa jólétének országait és a jövő évezred régésze Európa romjai között a trianoni békeparancs rendelkezésein kívül egyebet nem találna, azt kellene hogy higgye, hogy Európa népei közt egyedül a magyar volt a falu rossza, amely kihívta maga ellen a nyugati világ megtorló büntetését. Csaknem 50 év alatt az első és második bécsi döntés derűs, de rövid intermezzóján kívül, amelyek három és fél millió elszakított testvérünk zömét vezették vissza nemzeti közösségünkbe, soha egyetlen vigaszt nem kaptunk. De ami azóta történt, újra csak aláhúzza azt, hogy **Nyugaton egyetlen felelős tényező nem emelte fel tiltakozó szavát Magyarországot mellett és az 1956-os magyar forradalom vérbefojtása miatt sem**, hanem a „Helsinki-i Határozat” — Vatikáni jóváhagyással — Magyarországot a sírba tette.

Ezekután indokolt a kérdés, miért vagyunk változatlanul Európa mostoha gyermekei ma is?

Ok nélkül semmi sem történik ezen a világon, mi az oka ennek a megkülönböztetett elbánásnak? Hátha mégis bennünk van a hiba, hiszen nem volt Ady az egyetlen, aki érezte, „valahol utat veszítettünk”! Ez itt a kérdés, mert addig ameddig ez eltévesztett utat fel nem ismerjük, nem állíthatjuk a történelmi logika örök törvénye szerint ítélkező isteni gondviselés előtt, hogy a multunkon kívül „**megbűnhődöttük már a jövőndőt is**”! Miként ősvallásunk lelkiismeret vizsgálatot követel a „lelkiismeret aranytükrébe” való őszinte pillantással, most — nemzetünk halálos veszedelmének jelen órájában —, a nemzeti feltámadásunk sürgető parancsa e lelkiismeretvizsgálat elvégzése, történelmünknek immár felfede-

zett őseredetétől kezdődően! E lelkiismeret-vizsgálatban a következő kérdésekre kell megfelelnünk:

- 1.) Kik vagyunk, honnan jöttünk, mit jelent e szó; magyarnak lenni?
- 2.) Mivel érdemeljük ki a honfoglalást követő dicső század után elbukott, de a bukásában is a hősök tündöklő példáival gazdag jelzöt, hogy „magyar”?

* * *

A feleletadás előtt azonban azt kérdezzük még, hogy elégséges-e a nemesi rang igazolásához a pusztá származás, a testalkat embertani bizonyítványa?

Nem testvéreim! A pusztá vérrokonság lehet egy rokoni kapcsolat ajánlólevele, mert magyarnak lenni ennél végtelenül többet jelent. Jelenti egy **szellemi birodalom mélyen átértett tudatát**, jelenti az egész történelmünket, művészetünket, hőseink példáját magában foglaló tiszteletét, a szülőföld felejtetetlen báját, jelenti a tragikus magyar sors megváltoztatásának alapját: a **„nemzeti öntudatot”**.

Mi magyarok dús csokorba köthetjük nemzetünk nagyjainak a nevét azokéból, akik vér szerint a küllellenség ivadékaik voltak. Kik nem a kényszer, **nem a társadalmi érvényesülés önző érdeke**, hanem a magyar szülőföld, a magyar szellem varázsa folytán lettek a legjobb magyarokká, akik a legtöbbet, életüket áldozták a magyarságukért. Talán a legjellemzőbb példája ezeknek a magyarságért lángoló Petőfi! Édesapja Petrovics, anyja Hruz Mária. Származása szerint minden csepp vére délszláv, talán horvát is, ismert ősei szerint. Feltehető, hogy ismeretlen őseiben a horváltta lett avar, vagy a bosnyákká lett besenyő vérenek az őshazát kereső „nosztalgiaja” szólalt meg magyarrá lett lelkében. Nem kétkelhetünk benne, hogy honszeretetének minden vallomását őszinte hittel írta és éppen ez az, ami emberi nagyságát megdöbbentő erővel emeli ki: „Egy gondolat bánt engemet, ágyban párnák közt halni meg” —, írta a próféta elhivatottságával, hogy hitvallását a segesvári ütközetben élete vérevel szentelje meg. De itt van a 13. aradi vértanú közt az ugyancsak délszláv Damjanics és Knezics, itt vannak a német elnyomás ellen magyar oldalon fegyvert fogott német-származású Leiningen gróf, Aulich, Pölttenberg. De ott vannak a német származásúak között azok is, akik nem fegyver-

rel, de a szellemük fényével érdemelték ki a helyüket a magyar pantheonban: Liszt és Erkel, akik világhírű magyar zenét írtak, akik büszkén vallották magyaroknak magukat, vagy Semmelweiss, aki Bécsnek hátat fordítva magyar szülőföldjén helyezte gyakorlatba az anyák megszámlálatlan ezreit megmentő eljárását és Prohászka Ottokár székesfehérvár püspöke is.

Érdekes, hogy ilyen nagy magyarokat nem találunk a „magyarul beszélő” zsidók táborában. De annál teljesebb számmal ragyogtak ezek Kun-Cohn Béla 93 %-ig trotzkysta zsidókból összeválogatott népbiztosainak terroruralmában, vagy Rákosi-Roth Mátyásnak a legjobb magyarokat tizezer számra kivégeztető és százezerszámra deportáltató vérbíróságában.

Meg kell állapítanunk tehát azt, hogy — míg a Magyar Föld varázsa, az ősi Magyar Hagyományszellem tudat alatti ereje valóban **magyarrá** tette a nem judai szellem szerint élő és gondolkodó — nem magyar vérű — betelepülők gyermekeinek nagy részét — addig a magyarul beszélő zsidóság a **„belső ellenség”** szerepét töltötte be és mindig **távol állott a magyar sorsközösség vállalásától**. E tekintetben csodálatos összhang uralkodott a kapitalista és a kommunista zsidók magatartásában. Ezeket az a közös szándék vezette, hogy Magyarország küllellenségeivel összefogva, ezek támogatásával létesítsék kisebbségi parancsuralmukat a magyar állam és a magyar nép ellen Magyarországon. Amit a kapitalista zsidó a londoni és a new yorki pénzpiac támogatásával és e külhatalmak politikai kiszolgálásával tett Magyarországon, ugyanazt teszi a kommunista zsidó a moszkovita tanksordák fedezete alatt Moszkva hatalmi igényeinek kiszolgálásával elárult „magyar” szülőhazájában. **Ez az, ami mindazt, ami a kommunizmus védjegyét viseli a homlokán, annyira gyűlöletessé teszi a nemzethű magyarok táborában, akik — közös szerencsétlenségükre — a kommunizmusnak csupán a trotzkysta oldalát ismerik, de nem az érem másik oldalát. A népük és hazájuk iránti szeretetükben összefogott patrioták által győzelemre vitt „népi köztársasági” államformát, ahogyan Csinában nevezik Mao Tce-tung szabadságharca által a feudalizmus és az idegenuralom alól felszabadított modern Csiná, 'nemzeti' kommunista államformáját, vagy ahogy nevezi magát a hagyományokat — „nemzeti érdekből” — hamisító Románia is.**

Sokan vannak a magyarok között olyanok, akikben a „magyarul beszélő zsidóság” ezen magyarelles és ellenséges viselkedése valóságos gyűlöletet fejlesztett ki a zsidóság ellen. Mi ezzel szemben azt mondjuk, hogy a gyűlölettel nem sokra megyünk, mert ezzel lemondunk az egyetlen előnyről, ami ebből származik, nevezetesen, hogy **az ő példájukon át ismerjük fel a saját hibáinkat.** Ne mondjunk le tehát a bölcs önismeretről és arról, hogy tanulva a zsidó példán érvük el azt, amit a zsidóság tetszhalott őshazájának, Izraelnek új életrekeltségével példátlan sikerrel ért el, **érvük el ugyanezt magyar vonatkozásban a történelmi Magyarország feltámasztásával.**

Gyűlöletünk, vagy megvetésünk legfeljebb azon **nemzet-áruló álmagyarjainknak szólhat, akik piszkos anyagi előnyökért szolgálják ki a zsidó szellemi és anyagi uralmat vagy az anyagi jólét csúcsán ölbetett kézzel nézik nemzetük élet-halál harcát az elaljasodásnak olyan sivár képét mutatva, amelyre zsidó példákat még a spanyol inkvizíció idejében is csak elvétve találunk.**

Ugyanis éppen a zsidó példa, a zsidó történelem segítségével ismerhetjük fel a világtörténelmet formáló erejét annak, amit nemzeti hagyománynak, nemzeti hitregének nevezhetek és éppen a közismert zsidó példán fogom kimutatni, hogy **minden nemzet sorsát előre meghatározza ez a nemzeti hagyomány és ez az erő, mellyel ezt a hagyományát és hitregét nemzetszaládjában tudatosítani tudja.**

2000 évvel ezelőtt, midőn Róma az ismételt zsidó lázadások megtorlásaként Titus hadvezérével leromboltatta Jeruzsálemet és népét a Római Birodalom minden zúgába szórta szét, a zsidó nép ugyanolyan hazátlan vándorként hagyta el feldúlt hazáját, mint mi a vörös vihar két hulláma által világgá sodort magyarok. Amíg azonban **mi őshitüinktől megfosztott magyarok,** mint a vaj a forró kemencében olvadunk be az idegen környezetben, addig a számarányára is kis zsidó nép az egész világra szétszórta — felségterület és állami végrehajtóhatalom hiányában is — dacolt 2000 év minden viharával és ma is itt áll a keresztény népek közé ékelten, mint példátlan világtörténelmi különlegesség, egységesen, egy világhatalommá erősödött nép gögös öntudatában.

Ez a csoda egyetlen könyv eredménye: **a Torah-é,** amely lényegében a zsidó nép mítosza, egy hitrege köntösbe öltöztetett őstörténet és egyben az a „szélsőségesen nemzeti” és sovíniszta hagyománytan, amelyik arra tanítja és neveli a

judaiákat, hogy őket az ő „saját istenük” — Jehova — arra rendelte, **hogy a világ urai legyenek.** E könyvet olvassa a hit-hű zsidó éjjel-nappal, erről prédikál neki a rabbi Józsva könyve első része 9. bekezdésének utasítása szerint: „El ne távozzék a törvények könyve a szádtól, hanem gondolkodjál azon éjjel-nappal.” ⁽¹⁾ Így adta át a zsidóság e könyvben megőrzött „őstörténetét” és hivatástudatát, a zsidó hitközségek közéletét szabályozó rendet, követésreméltó hűséggel, nemzedékről-nemzedékre, és ez az, mely évezredek át képes volt fenntartani nemzeti létét, állami végrehajtó-hatalom hiányában is.

Vonjuk le ennek tanulságát, mert ez az, amire a zsidó példa figyelmeztet. Izrael államának 2000 éves tetszhalálát követő feltámadása cáfolhatatlan történelmi bizonyága annak, hogy **a nemzeti létnek, az őstörténetig visszanyúló, valóságos kegyelettel ápolott tudata, egy nemzet fennmaradásának — még egy szuverén állam felségterületének birtokánál is erősebb, időállóbb — alapja.**

Ha mint nemzet élni és fennmaradni akarunk — és ez elsősorban az idegen földre szétszórt magyarságra vonatkozik — **akkor okulnunk kell a zsidó példán, mert csak azok a nemzetek tűntek el véglegesen a történelem színpadáról, amelyeknek a múltjukban gyökerező nemzettudata kialakult.** De ez a vallásos kegyelettel követett zsidó mítosz oly félelmes erőnek bizonyult, hogy ennek segítségével a zsidó kisebbség az egész keresztény világot **politikai uralma alá hajtotta.**

Ez ismét csak azt bizonyítja, hogy **az a mítosz, amelyet egy nemzet, vagy nemzeti közösség követ, már előre meghatározza annak sorsát.**

* * *

A zsidóság, az ő nemzeti mítoszában „isteni rendelésként” követett világhódító célját a faji elzárkozásnak ugyanazon vasfüggönyével védte, mint aminő szigorral ezt az orthodox kommunizmus teszi ideológiai vonatkozásban. Ezt nemcsak azért teszik, hogy „titokban tartsák” ideológiájukat, hanem — és főképpen azért — mert, csak olyan népek felett tudnak uralkodni, akik a „zsidó mítosz”, vagy az „orthodox kommunizmus ideológiájának” valóságos tartalmát **nem ismerik.** Ugyanis, aki megismeri — az menekül tőle. Nézzünk néhány valóságos példát annak bizonyítására, hogy a zsidó mítosz — a jó erkölcsöket sértő perverz, vérengző, bosszúálló

szellemével — nem is lehetett alkalmas más népek szellemi meghódítására. Vajon ki fogadhatná el az üzleti szellem követendő példájaként Jákobot, aki vak édesapját a magára öltött szörmével a dolgos paraszt Ézsau helyett csapja be az atyai örökségért? Aztán maga Ábrahám, akinek „szent” magjából származtatja le magát Izrael minden hithű gyermeke, aki a nővérenek hazudott felesége kölcsönadott bájaiból gazdagszik vándorútján és végül ily módon kap letelepedési engedélyt Abimélek kánaáni királytól (Mózes I, 20.) Ez a „honfoglalásnak” olyan különleges módja, melyet más nép legfeljebb eltitkolna, de nem örökítené meg büszkén szent könyveiben. Ez csak két kiragadott példa az ó-szövetség egyéb részeiből, amely csakúgy hemzseg a „zsidó Isten” nevében kiírtott népek véres orgiáinak dicsőítésétől.

A zsidóság tehát a szellemi hódítás helyett az erőszakhoz folyamodott. A babiloni fogságból visszatért zsidók vezére, Nehémiás sorra látogatja a Jeruzsálemben maradt zsidókat és — mint Marschalko írja, (aki tollának egész művészetét a Világhódítók” művében a zsidó-kérdés kitűnő megvilágításának szentelte) — Nehémiás még csak átkozódik és megveri a fajgyalázókat, azonban az utána következő Ezsdrás könyvében elmondja, hogy a zsidók a kanneusok, hittiták és moabiták közül vettek feleséget maguknak és ezek utálatos vétke miatt „megegyedett a szent mag a tartományok népeivel. . . ezért isteni törvényekre hivatkozva követeli, hogy bocsássák el nemzsidó feleségeiket”. Ezsdrás nem elégszik meg buzdító beszédekkel. Összehívhatja egész Izrael képviselőit és ezeket szigorú megtorlás terhe alatt esketi meg idegen feleségeik száműzésére, — még azokat is, akik Ezsdrás könyvének 10. része 44. bekezdése szerint fiaikat szültek.

Kérdem: van-e szégyenletesebb ténye a keresztény világ szellemi leigázásának, hogy pontosan ez a zsidó közvéleményt gyártó hatalom van kinyilatkoztatva a II. Eucumenikus Szent Zsinat Jegyzőkönyvében az „emberiség” és az „Egyház” „megváltását elvégző népként. . . ?

* * *

Ezt a zsidó törzsi nacionalizmust akkor fenyegette a leg súlyosabb veszély, amikor Izrael földjén a názáreti Jézus megkezdte térítő harcát. „Végzetes pillanat volt ez, vagy inkább lehetett volna — (írja Marschalko) a zsidó nép történetében”. Egyben keserves csalódás is. Egyszerre rádöbben-

tek, hogy ez nem az a Messiás akit ők vártak. Nem nacionalista megváltó, aki megszabadítja őket a római császár katonáitól. . . ez a próféta nem hisz a zsidóság faji kiválasztottságában, hanem egy szélesebb embertestvériségben. Ez a Mester éppen a zsidó nacionalizmus legfélelmesebb szervei: a nagytanács, a farizeusok, az írástudók ellen prédikál országszerte és teszi ezt hallatlan bátorsággal, amidőn pontosan Judea népét egybegyűjtő húsvét ünnepén jelenik meg Jeruzsálem utcáin, ahol már országos népszerűségét jellemzi a „Palmarum” vasárnapja emlékében tovább élő fogadtatása, amikor is a nép pálmaszönyeget terít útja elé. Itt éri el a csúcsát az a rettenthetetlen harc, amelyet a zsidó erkölcsi, vagy inkább erkölcstelenségi szemlélet ellen folytatott. A zsidó törvények látványos betartásával kérkedő farizeusokat és írástudókat nyilvánosan „mérges kígyók fajzatának” nevezi (Máté 23, 33.) aztán bemegy a zsidó politikai világ fellegvárába, a zsinagógába, ahonnan korbáccsal veri ki az árusokat és forgatja fel a pénzváltók asztalait (Máté 21. 12-13). Az Úr Jézus kétségkívül tudatában volt annak, hogy harca életre-halálra megy és bár az evangéliumban erre vonatkozóan feljegyzett nyilatkozatai szerint ő a kereszthalálát a jövődölések beteljesedésének tekinti, lélektanilag feltehető, hogy ezeket a nyilatkozatokat tanítványai utólag, a próféciaik igazolásának szándékával adták a szájába.

Az Úr Jézus valóságos szándéka az volt, hogy „megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett” és ez csakis a „lélek örökéletének” hitére vonatkozhat, hiszen a „pénzváltókat”, az arany szolgáit szórta ki abból az épületből, amiben „istent kellett volna dicsérni”. Tehát ha szándéka az volt, hogy az „anyagiasságból igaz lelküvé” változtassa a zsidóságot és megszabadítsa az egész világot a „Sátán zsinagógájától”, akkor nem nyugodhatott bele abba — amit „előre tudott” — hogy a zsidók bitófára szegeznek, hanem értelmet kellett adjon országos harcának, melyet nem Jehováért, hanem az ATYÁÉRT, az ÉLŐ ISTENÉRT folytatott. Így provokatív megjelenésének, pontosan húsvét ünnepén, nem lehetett más célja, mint az általa a „gyehenna büntetésére méltónak” nevezett zsidó vezetőség megbuktatása egy népi forradalom által.

A zsidóság vezetői, a papok felismerték, hogy Krisztus győzelme a zsidó mítosz megsemmisülését jelentené és ezen keresztül a zsidó nemzet létét fenyegeti. Az írástudók azzal vádolták Jézust, hogy mágus, vagyis sumir pap — ezt álla-

pítja meg az ó-szövetség eredeti héber szövege alapján a „The Interpreter's Dictionary of the Bible”. (A bibliai magyarázatok szótára) (2). Kajafás főpap adja ki a jelszót: „Jobb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem a nép vesszen el” (János 11, 50.). Tanácsot ülnek tehát JÉZUS elnémitására. Nyíltan nem mernek hozzányulni. A zsidó pénz itt is megtette a hatását. Tanítványai közül akadt egy, az egyetlen zsidó-származású, nem galileai „iskar*” Júdás, aki 30 ezüstért éjnek idején felbérelt fegyveresek élén jelenik meg Jézusnak — általa ismert — tartózkodási helyén, az Olajfák hegyén épült Istar templom előtt, ahol „csókkal árulja el az Ember Fiát”. Az elfogott Jézust Kajafáshoz, a vének tanácsa elé hurcolják. Az egyetlen probléma, amely Jézus kivégzésének útját állja törvényes jogcímet találni, amely a terhére hozandó halálos ítéletet indokolhatja. Róma — mint ismeretes — birodalomalkotó bölcsességgel a helyi törvények szerint ítélkezett, de a pallósjogot fenntartotta magának. Az elítéléséhez hamis tanúkat keresnek, de az Úr népszerűségének fényes bizonyítéka, hogy ilyen nem találtatott. Végül a főpap kényszeríti vallomásra, amidőn az addig néma Jézushoz így szól: „Kényszerítelek az **ÉLŐ Istenre** téged, hogy mondd meg nekünk, te vagy-e Krisztus az Istennek fia”, (Máté 26. 63.). Az „Élő Istenre” tudvalevőleg sumir őseink óta csak a magyar ember esküszik (3). A főpap jól számított. Semmi sem állhatott távolabb Jézustól, hogy megtagadja a saját hitét. Az Őt jellemző bátorsággal jelenti ki bírósága előtt: „Te mondad”. Ezek kimondják rá az istenkáromlót terhelő halálos ítéletet és ezzel másnap Pilátus helytartó elé hurcolják. A helytartót azzal a váddal akarják a halálos ítélet kimondására indítani, hogy Jézus a zsidók királyának vallja magát, tehát lázít a római uralom ellen. De Jézus a helytartó kérdésére „Te vagy-e a zsidók királya?”, azzal a mélyértelmű igazsággal válaszol: „Az én országom nem e világról való... azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról”. (János 18, 32-40.)

A helytartó, aki kétségkívül az ő korabeli bölcsélet ismerője volt, felismeri, hogy Jézus egy új erkölcsan hirdetője, amiben ő, aki ismerte az athéni nyilvánosság előtt lefolytatott bölcséleti vitákat, semmi kivetni valót nem talál és felmentő ítéletet akar hozni. Erre a papok a 2000 éven át megőrzött közvéleménygyártó módszereikkel a felbérelt tömeg terrora által indítják Pilátust a kivégzés elrendelésére azzal a fenyegetéssel, hogy bevádolják a császárnál, mert a szaka-

dár királyság mozgalmát támogatja. Erre mossa tüntetően Pilátus a kezét, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz ember véréből, ti lássátok”. És felelvén az egész nép mondá: **az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon**”. (Máté 27, 25.)

Ennek az általánosan ismert bibliai történetnek számunkra — roppant mély jelentősége van, tragédiájában nem az egyén, de **két összeegyeztethetetlen nemzeti hagyomány és nemzeti jellem harca tükröződik vissza**. Hogy Jézus nem volt zsidó, ennek ma már egész bizonyító irodalma van. Zsidó származásának egyébként az Új-Szövetség szövege is ellentmond.

Egyenesen kegyeletsértésnek érzem, ha valaki orthodox előítéletből Jézust, a **tiszta erkölcs isteni jelenségét, mindenáron egy Dávidtól akarja leszámaztatni, akinek gonosztevő jelleme fémjelzi az ó-szövetség zsidó szellemét**. A bibliaimádók csak a Dávid és a filiszteus Góliát közötti párbajt állítják az utókor bámulatának reflektor fényébe. Szeretik ezzel szemben elhallgatni a nagy hősiességet kellemetlenül cáfoló ténytet, hogy Absolon fiának lázadásakor sírva menekül és házának őrzését 10 ágyasára bizza. (Sámuel II. 14, 15-16.) A csatában közvetlenül nem vesz részt. Ezt a veszedelmes mesterséget zsoldosaira bizza. Amikor azonban Rabbah városának elestéről értesül, szabályszerű AVO-s hősként ott terem és a város lakóit, mint az írás mondja: „kihozatá és némelyét fűrés, némelyiket vasborona, némelyét fejsze alá teté. **Némelyiket mézskemencén vitt által és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával**”. (Sámuel II. 12. 31.) (Az elfogott ellenség „elgázosítása” tehát zsidó találmány volt és úgylátszik, hogy Jahvé választott népének világraszóló felháborodása a „nácik” által állítólag gyakorolt elgázosításon nem is annyira az embertelenség, mint inkább a zsidó szabadsalom bitorlása miatt történt.) De ezzel Dávid jellemre a maga még nem merült ki: legvitézesebb hadnagyát a hittita Uriást — a valóságban Óriást, mert a zsidó a magyar Ó-t U-nak ejti ki — fondorlatosan agyonvereti, mert a Dávid által megvesztegetett katonái magárahagyják az ütközetben. Tette pedig azt azért, mert időközben Óriás szép feleségét a fürdő Betsabát a háza tetejéről megleste és aztán elcsábította. (Sám. II. 11.) Zsoldosaival kirabolatja a saját alattvalóit (Sám. I. 27. 10). Nabal, hirtelen meghal, amikor ennek feleségére, Abigailra szemet vet. (Sam. I. 25, 38.-39.) Izbozethet, Izrael törvényes örökösét bérgyilkosokkal öleti meg és hogy a

gaztett ki ne derüljön, ezeket is kivégezteti Sztalini recept szerint. Az ekként elorzott teljhatalom birtokában Saul egész rokonságát felkötötte.

De ha a világ történelmében egyedülálló is a zsidó erkölcsstan perverzciója, **ugyanannyira páratlan az a goj együgyűség**, hogy az ó-szövetség fétis-imádatában 2000 év alatt sem vette észre, hogy szellemi leigáztatása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásának megfelelő Jézus-ideál helyeit fejet hajt egy prepotens zsidó Isten előtt, aki mindjárt az első parancsában így rivall rá: „**ÉN az ÚR vagyok a te Istened, ne legyenek idegen Isteneid én előttem**”.

Akik e tíz parancsolatra hivatkoznak rendszerint elmelőlőzik e parancs teljes szövegét: „**ÉN az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről a szolgálat házából**”. Ez a parancs tehát egyedül és kizárólag a zsidóknak szól, akiknek őseit az ezek saját használatára készült nemzeti istene kihozta Egyiptomból. De, valamint, — hogy a kígyóméreg is — amelyhez a zsidó tan hordozóit a Megtartónk hasonlította — kis adagban is elégséges egy hatalmas szervezet elpusztítására „Nyugat Alkonya” a nyugati civilizáció szét-hullása is a zsidó erkölcs beszivárgásával kezdődik, amely előtt az apostolok világtörténelmi tévedése, a szentté avatott zsidó mítoszok a keresztény hittanba történt befogadásával, nyitotta meg az ajtót. Márpedig erre a veszélyre maga az Úr Jézus isteni előrelátásával, figyelmeztetett mondván: „**Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok . . . Mert megkerülítek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek**” — megjövendölvén ezzel a 20. század zsidó szellemének uralmát — „és ha azzá lett” — **amint azzá lettünk mi magyarok az európa-erő őseinkből a judai-kereszténység megfévesztettjeivé — „a gyeheña fiává teszíték őt kétszerte inkább magatoknál”** (Máté 23 rész 15. vers).

Az ókereszténységnek ez a kapitulációja a zsidó hagyományok előtt a zsidó hagyományt emelte a keresztény világ uralkodó mítoszává, ami a sorstörvény logikájával vezetett a keresztény világ elzsidósodásához.

Ma ott tartunk, hogy az USA-ban megszüntették a keresztény ima elmondását az iskolákban, de a kongresszus üléseit havonként legalább kétszer a rabbi imája nyitja meg.

* * *

Mondhatjuk tehát, hogy a „judai-mítosz” befolyásolta és irányította mindazoknak a „nem judai” népeknek a sorsát, akik a „judai-mítosz” hitét és tiszteletét átvették. Ebben a „mítoszban való hit” azonban mindenkor magával hozta a judai népnek politikai uralmát is. A „judai mítosz” tulajdonosai **tényleg győztek, de csak a világ kisebbik, dekadens judai-keresztény részén, de sehol másutt. Főként nem a távolkeleti — nem keresztény — ázsiai világban, ott még csak szóra érdemes befolyásra sem tehettek szert. „A férges gyümölcs megrohasztó férgével együtt hull le és pusztul el”.**

Ez lesz Jehova világhódító népének a sorsa is. Ekkor jön majd el az igazi megváltás, miként ezt maga Jézus is megjövendölte:

„Mert, miként a villámlás **napkeletről** támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az Ember Fiának az eljövetele is”. (Máté 24, 27.)

E sorok írója azért tartotta szükségesnek részletezni a „judai-mítosz” lényegét, befolyását és vallásos kegyelettel való ápolásának következményeit, hogy a Magyar Hagománykincs és ma „mítosznak” nevezett ősi Hitvallásunk **tudatos elpusztításának célját felfedje. Ugyanis ma már kétségtelen, hogy ebbe az ősi MAH-GAR HAGYOMÁNYKINCSEBÉ a sabar-samar-szabir vérrel tetet öltött názareti Jézus is szorosán beletartozik és éppen ez a „beletartozás” volt a judai-kereszténység legfőbb indoka ahhoz, hogy a Magyar népet ebbe a judai-kereszténységbe — ha másképpen nem, akkor erőszakkal — belekényszerítse.**

A Magyar Népet azonban a judai-mítosznál sokkal erősebb Hagomány és Hitvallás tartja, mely ha átmenetileg (ezer éven át) el is halványult — ma azonban, az Úr Jézusnak — a „**MAH-GAR EMBER FIÁNAK — ELJÖVETELÉVEL**” feltartóztathatatlan lelki és szellemi forradalommal söpri el mindazt, amit a szolgák a „Sátán Zsinagógájából” terítették rá az Uri Nép Lelkére.

Ennek a forradalomnak életre keltői pedig a Szent Mah-Gar Hit mágusai: Az Úr Jézus maga és azok, akik az Ó Törvényéhez és Igéjéhez hűséggel voltak. A kiirtottnak vélt **MAGYAR HIT** utolsó megtestesítői, a Mah-Gar Nép igaz papjai, a nyugati érdekű judai-kereszténység inkvizítorai által megégetett, felakasztott — **de el nem némított** máguspapjai.

Az Ő szellemi hagyatékuk szolgálatában áll e sorok írója, amikor az ŐSI MAGYAR HAGYOMÁNYKINCS nemzetpolitikai oldalát bemutatja. Ez egyben a Magyar Tragédia „mitológiai” magyarázata, melyik megindokolja egy

hitehagyott nemzet — történelmi logikával bekövetkezett bukását is.

* * *

A „HITEHAGYOTT NEMZET” SORSA A SZOLGASÁG

Ma nemzeti létünk végveszélyében mintha a Magyarok Istene nyujtaná felénk védő karját, ássa ki a régészet nemzeti hitregénk, őshitünk ragyogó bizonyítékait, amelyek ugyanannyira biztatók, mint amennyire lesújtóan vádolók is annak felismerésében, hogy ugyanakkor, amikor a zsidóság az ő hitvány mitoszával a nyugati világ urává lett, mert hűségesen ragaszkodott hagyományaihoz, **mi ezerszer szebb és évezredekkel ősibb hagyomány birtokában a zsidók szolgálivá süllyedtünk, mert hitetlenül elhagytuk őshitünket.**

Ez az, amit nektek fiataloknak a szívetekbe kellene vésnetek, akik közül egyesek félvállról kérdezték, hogy minek is az a sumerológia. Hát erre a kérdésre nem is én, hanem pontosan a legnagyobb sumerológus hírében álló zsidó Samuel Noah Kramer professzor kell, hogy kitanítson titeket, aki egész könyvet írt azon a címen, hogy „**A történelem Sumirban kezdődik**”. És ha ehhez hálás nagybecsüléssel mindjárt hozzáfűzhetem, hogy Badiny Jós Ferenc a Salvador Egyetem sumerológiai tanszékének professzora három cáfolhatatlan bizonyítékkal igazolta népünk, nyelvünk és kultúránk egyenes leszármazását sumirtól, Kramerral együtt azt is mondhatom, **a magyar történelem SUBIR-KI földjén, az írásfeltaláló Sumirban kezdődik és így a nyugati civilizáció a; ősmagyar szellem szülőföldjéről indult el.** Ha tehát a magyar őstörténelemről kívánok beszélni, ezt sumirnál kell kezdenem. És itt idéznem kell Dr. Bobula Idát, aki ennek fontosságáról az ugyanannyira szellemes mint igaz „Kutyabőr”. (*) tanulmányában ezeket írta:

„A létért való küzdelem során vannak korszakok, mikor egy-egy nemzet fennmaradása szempontjából döntő fontosságú, hogy mit tud az a nemzet a saját eredetéről, múltjáról, érdemeiről és hivatásáról, de az is, hogy mit tudnak róla mások, akinek sorsunk alakítására az adott pillanatban hatalmuk van... Amelyik hatalom egy másik nemzet életterébe akar törni, hogy nemcsak földjét, de népét is kizsákmányolhassa, az rossz hírét költi kiszemelt, vagy a tényleg már rabsorsba taszított áldozatának”.

Nagy igazság ez, amelyet sajnós ellenségeink jobban ismertek, mint a hivatásos külügyi és kultuszkormányaink — melyeket hiába figyelmeztették erre, meghallgatatlan Kaszszandráink. Trianon, őseink vérén szerzett országunk feldarabolása, három és félmillió üldözött vad sorsára jutott nemzettestvérünk jajkiáltása és a saját hazátlan sorsunk, mind egy világméretekben üzött rágalomhadjárat következménye, amely ma is még változatlanul folyik Magyarország második és végső felosztása céljából. De nemcsak az ellenséges rágalom, de ellenségeink lázas sietsége, hogy nemzeti mítosz hiányában történelmük meghamisítása által költsenek maguknak mítoszt, bizonyítja állításom helyességét, hogy a **nemzet nemcsak nyelvében, de hitvallásában is él.**

Rosenberg Alfred a III. Németbirodalom ideológusa is ezt bizonyította „A 20. század mítosza” című, sokat vitatott művében és talán, mert ezt nagyon is világosan bizonyította, végeztette ki Nürnbergben, mint háborus bűnöst, féltékeny dühvel az a világhatalom, amely a nemzeti mítosz szerinti életet úgy látszik a zsidó Isten által adott kizárólagos szabadsalmának tekinti. De éppen ez a felháborodás mutatta megnyire igaza volt Rosenbergnek, amikor nem is a saját népe számára, de egyetemes figyelmeztetésül ezt írta:

„Minden nép első feladata, hogy magának mítoszt alkosson és e szerint éljen”.

Nagyon is nyomós választ adott erre Pálfi Károly ösztörténészünk, azzal, hogy:

„A magyar nemzet mítosza régen él és abban különbözik minden más mítosztól, hogy nem költői képzelet szülötte, hanem valóság. Ez a mítosz a magyar östörténelem”.

De másutt keserűen állapítja meg, hogy

„mi egy tizezeréves nagy és az összes szomszédnépek által becsült nemzetnek vagyunk megfogyatkozott maradványa... **Ismert történelmünk csak egy rövid sivár fejezetét képezi annak a nagy és fényes ismeretlennek, amelyhez a babiloni és asszir ékiratok, az egyiptomi hieroglifek, a biblia, a görög irodalom és egy óriási földterület helynevei ezrivel és ezrivel szolgáltatják az adatokat**”.

„Ez a történeti valóság, amelyen mit sem változtat az, ha a **hivatalos és hivatásos magyar szaktudósok egyszerűen és előkelően nem vesznek róla tudomást...**” (5)

- 1.) Amig Álmos nemzetsége él, a magyarok uralkodója mindig ennek nemzetségéből választassék,
- 2.) a közös erővel szerzett javakból senki ki ne zárassék,
- 3.) azon nemzetségfők, akik Álmost szabad elhatározásukkal választották uralkodóul, sem a saját személyükben, sem utódaikban az uralkodó tanácsából ki ne zárassanak.
- 4.) Az utódok közül az, aki az uralkodó iránti hűségét megszegné vagy viszályt keltene az uralkodó és annak családja közt, vére ontassék, miként a szerződők a saját vérükkel szentesítették esküjüket.
- 5.) Minden időkre átkozott és számüzött legyen ÁLMOS, vagy az esküt tevő utóda, aki ezt az esküt megszegné ⁽¹⁰⁾.

Roppant nagy ősi bölcsesség sugalta ezeket a határozatokat, mert ezek ugyanakkor, amidőn gondoskodtak arról, hogy a fejedelem mindenkor nemzeti és ne idegen legyen, egyszer s mind kizárták a fejedelmi hatalom betöltésénél a viszályt azért, hogy az Árpádház esedékes jelöltjei közül a tapasztalt hét nemzetségfő tanácsa szerint legalkalmasabbat választották. Modern terminológia szerint itt az Árpádházra korlátozott királyválasztás alkotmányos rendje uralkodott, tehát az alkalmasság kritériuma érvényesült, ellentétben a nyugati mintájú elsőszülöttség mechanikus elével. Hosszas lenne azokat a tehetségtelen, sőt idiota királyokat felsorolni, akik főként a Habsburgok korszakában az elsőszülöttség jogán foglalták el — az ország szerencsétlenségére — a magyar királyi trónt, aminő pl. V. Ferdinánd volt, aki először szentesítette az 1848-i alkotmányt, aztán a karamilla befolyására eltúrta, hogy a császári tisztek által fellázított nemzetiségek bevetésével szabotálják ugyanezen alkotmányt, ami az 1848/49-i dicsőséges, de szerencsétlen végű szabadságharcunkhoz vezetett.

De a főhatalom betöltésének alkotmányos rendjére serkentette a fényes korszak vezéreit Atilla birodalmának a sorsa is, amely összeomlott, mert fiai a trónöröklés szabályozott rendjének hiányában meghasonlottak, aminek folytán a birodalom germán vazallusai fellázdak és a Krimhilda mon-

Itt emlékezetünkbe kell idéznünk a Vérszerződésnek Anonymus által feljegyzett rendelkezéseit:

dájában megőrzött nagy és véres testvérharcban szétbontoták Atila fényes örökségét.

Ez volt annak az ősi hitvallás kegyeletéből fakadt mágikus hatalomnak a forrása, amely honfoglaló őseinket megbonthatatlan egységükkel a 10. század Európájának legnagyobb katonai hatalmává emelte és megmaradt ilyennek mindaddig, ameddig a vérszerződésben megnyilatkozó hitvallás megmaradt őseink államrendjének uralkodó normájaként. Ezt a dicső 10. századot a belső nyugalom és a külső erő jellemezte, de az, ami utána következett, ez az **állandósult belviszály és a nemzet külhatalmának fokozatos süllyedésének a korszaka volt**, amelyet csak kivételesen váltott fel egy-egy erőskezű királyunk uralkodásának derűs de mindenkor rövid intermezzója.

Ez volt az a szomorú passziva, amelyet az elhagyott őshitűnek árán felvett és idegen érdekből felmagasztalt nyugati kultúrával könyvelhetünk el magunknak. Csak tudatlanság, vagy idegenérdek költhet dicsőítő himnuszt erről a 9 évszázados hanyatlásról, amelynek letagadhatatlan végeredménye az a tény, hogy egy európai nagyhatalomból szolganéppé süllyedtünk és ez előtt éppen nekünk, akik e katasztrófával zárult korszak hazátlan vándorai vagyunk, szabad szemünket lehunynunk. Érezte ezt nemzetünk minden lánglelkű apostola is, Petőfi is, aki így írta ezt le:

A hazáról

Lement a Nap. De csillagok
Nem jöttek. Sötét az ég
Közel s távolban semmi fény
Csak mécsvilágom s honszerelmem ég...
Mécsemnek lángja mint lobog!
Mitől lobog? Mi lengeti?
Éjfélt ütött. Ti lengtek itten
Mécsem körül ti népem ősei.
Mintha nap volna mindenik
Oly tündöklők e szellemek.
Tündöklők, mert hisz a dicsőség
Sugármezébe öltözködtenek.
Ne nézz őseidre, oh magyar
Ki most sötétségbe vagy itt
Ne nézz őseidre, e napokra
Szemeid gyöngék, a napfény megvakít...

Magyar dicsőség, mi voltál?
Hullócsillag? mely tündökölt
Aztán lehullott a magasból
És mindörökre elnyelé a föld?

Vagy üstökös vagy, oh magyar
Dicsőség! mely jött és távozik
Hogy századok múltával újra
Lássák fényét a népek s rettegjék?

Igen! Profétám jól láttad: a mi nemzedékünk küldetése, hogy e visszatérő üstökös, amelyet 1000 év előtt a forrongó Ázsia vulkánja mint Ázsia előőrsét dobott Nyugatra, ennek évezredes ritmusával újra kövessük. Hogy visszatérjünk a nyomhoz, amelynél mint ezen Ady is töprengett, utat veszettünk. Hát megmondom, hol veszítettünk utat, miért süllyedtünk az egykori európaerő ősokból egy szolganép szintjére?

Ott és akkor, amidőn Géza fejedelem egy szép idegen aszszony varázsa folytán nyugati hitre tért István fia, német erők bevetésével letörte a törzsfők önkormányzatát. Ezzel hatályon kívül helyezte a Vérszerzőőst, de nem helyezhette hatályon kívül annak átkát, amely most már a trónöröklés alkotmányos rendjének hiányában **állandósult testvérharcban követi Isten király utódainak tragikus útját**. De erről később.

A vérszerződésnek e korszakalkotó mágikus hatalmát — a „németérdékű” történetírás szerint — a primitív törzsek szövetségkötési szokásaként illik lesajnálni. Ezen a véleményen van Eckhart Ferenc is ⁽¹¹⁾, aki elfelejti, hogy a keresztény világ szent áhitattal emlékezik meg egy másik, Máté evangéliuma 14. része, 24. bekezdésében feljegyzett vérszerződésről, amidőn Jézus „vevén a poharat... adá azoknak, „ivának abból mindnyájan és mondá nekik, ez az én vérem, az új-szövetségnek a vére, amely sokakért kiontatik.”

Ezt a Vérszerződést köti híveivel az a Megváltó, akit Jochananben Zakkaj rabbi a Talmud Pesachim fejezetében megátkoz, mint Nimrud véreből származót ⁽¹²⁾, akit „az írástudók azzal vádoltak, hogy ő MAGUS — tehát sumir pap volt. Említettem, hogy Nimrud a Genézisben, sőt népünk mondáiban is megőrzött alakja, Hunor és Magor atyja, maga is az őseink Kus véreből származott. Tiltakozunk tehát az ellen, hogy őshitű őseinket „pogányokként” emlegessék. Őseink Jézus-hitűek voltak már akkor, amikor Európa még a kőkorszak bálványimádatából sem eszmélt magára.

* * *